

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵԱԿԱՆ

ԵՐԲ ԸՆԴՀՈՒՊ... ԵՐԲ ԱՐԴԷՆ...

Երբ ընդհուպ, երբ արդէն ծաղիկները մեռնին,
Ու ծածկեն կարծրացած հողն ամբողջ պարսէզին,
Ու չըլլայ ա՛լ թրչուն, սեւ ձայնը չար բախտին՝
Հովը՝ երբ որ ողբայ դուռներուն դէմ ցրտին,

Մերկ՝ օդին մէջ միմակ մընայ ծառն երբ կանգուն,
Բացական՝ ի՛նք երբ ա՛լ՝ ամէն կողմ իրերուն
Անցնի տեղն, ու հեռուն, միջոցին մէջ զբխուր,
Երբ չըլլայ ո՛չ մէկ բան, այլ սոսկ ցուրտն ու թափուր,

Յայնժամ, մէջդ, ի՛նչ ծիծաղ, մըտերիմ ո՛վ խոկում,
Մեռն ի՛նչ կամի՝ այս դոժբախտ ոչինչին վրայ զրոտւմ.
Յայժ ամբիծ, 'ւ ամային մէջ այս միշտ ազատ դուն
Ո՛վ մտածում, դաճակուած հետք եօթն աստղերուն...

1936 Դեկտեմբեր

VINCENT MUSELLE

ԲԱՅՑ ԱՅՆ ԹՈՉՈՒՆՆԵՐՆ...

Բայց այն թրչուններն, որ կը թրչէին իրկունը՝ վերէն,
Հակառակ հովին ու շատերնեռուն՝ երգելով նորէն,
Ու այնքան յոխորս՝ այս վլասակներուն վրայ, երբեք ըսի՞նք
Դաժանութիւնը անողոք յոյսին:

Վախը կը մըտնէր անասունին մէջ, ինչպէս եւ տունկին.
Կը լեցընէին անձկութիւններն օդը, սակայն, կըրկին
Այն թրչունները երգեցին դարձեալ իրենց երգն յաւէտ,
Լոյսին նըւաղմանը կարծես անգէտ:

Եղեգնութիւն մէջ կը սեւնար արդէն տիւր մեղմօրէն,
Կը կըծէր ցուրտ սուգ մը դաշտնային իրերը ամէն,
Կը մեռնէր ամէն բան, ա՛խ, ինչ գաղտնիք, ու անդոհի բեռն
Կը հըմբէր ջըրկային. իսկ այդ թրչուններն...

1936 Դեկտեմբեր

VINCENT MUSELLE